

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl soudkyně JUDr. Petrou Flídrovou ve věci

žalobce: **F.S.**, narozený dne XXXX
bytem XXXX, XXXX
zastoupený advokátem JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D.
sídlem Bráfova tř. 52, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **DBP, s.r.o.**, IČO 44961871
sídlem Jakubské náměstí 127/5, 602 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Schneiderem
sídlem Moravské náměstí 629/4, 602 00 Brno

o zaplacení 29 299,13 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 23 299,13 Kč s 10 % úrokem z prodlení z této částky od 29. 7. 2019 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se pro částku 6 000 Kč s 10 % úrokem z prodlení od 29. 7. 2019 do zaplacení zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 483,13 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. MgA. Michala Šalomouna, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 10. 10. 2019 se žalobce domáhal zaplacení částky 29 299,13 Kč s příslušenstvím, jako dvojnásobku obvyklé odměny, která by žalobci, jako dědici autorských práv po jeho otci, připadala za užití textu a divadelní koncepce (taktéž i „režijní koncepce“) v představeních Zások, Cimrman v říši hudby a Lijavec, která měl provozovat žalovaný dne 12. a 13. 10. 2016, 4. a 5. 4. 2017 a 8. a 9. 11. 2017 (dále jen „předmětná představení“). Dle tvrzení žalobce byla předmětná představení provozována bez jeho souhlasu a bez vypořádání licenční odměny. Dlužnou částku

žalobce vyčíslil celkem na 38 843 Kč (6 x 1 000 Kč za divadelní koncepci u jednotlivých představení, dále 3,50 % z hrubých tržeb za užití textu u jednotlivých představení), z této žalovaný před podáním žaloby uhradil 9 543,87 Kč a žalobce v řízení požadoval již jen 29 299,13 Kč. Žalobce taktéž navrhnul předložení předběžné otázky SDEU.

2. Žalovaný se ve věci vyjádřil tak, že nároky z titulu dlužné odměny za užití textu byly žalovaným již uhrazeny, a to kromě žalobcem uvedených plateb celkem 9 543,87 Kč taktéž úhradou částky 16 422 Kč. Toto tvrzení následně upravil, že namísto 16 422 Kč uhradil pouze 3 962,86 Kč a tato platba byla žalovanému dvakrát vrácena zpět. Žalobce z toho důvodu nemůže požadovat dvojnásobek obvyklé odměny, navíc tímto postupem by byl jeden z dědiců zvýhodněn oproti ostatním. Nároky z titulu dlužné odměny za divadelní inscenaci žalovaný neuznává a v tomto ohledu odkázal na argumentaci ve věci vedené zdejším soudem mezi stejnými účastníky pod sp. zn. 23 C 33/2018. Soud ve stručnosti rekapituluje, že v uvedené věci žalovaný rozporoval posouzení divadelní koncepce jako autorského díla. Dle jeho názoru by se mělo jednat o výkon výkonného umělce dle § 67 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AZ“) a odkázal taktéž na rozsudek VS v Praze ze dne 19. 11. 2001, sp. zn. 3 Co 22/2001 nebo rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2018, č.j. 16 C 6/2018-113. Žalovaný k výslovnému dotazu soudu v řízení netvrdil, že by před provedením představení disponoval souhlasem žalobce k užití jeho autorských práv.
3. Žalobce dále v průběhu řízení doplnil, že odměna autora za užití divadelního textu ve výši 14 % z hrubých tržeb za představení, resp. 1,75 % připadající na dědický podíl žalobce po jeho otci, (s výjimkou představení Akt a Vyšetřování ztráty třídní knihy, která však nejsou předmětem tohoto řízení) je odměna obvyklá a vyplývá z licenčních smluv a dohod o narovnání uzavřených s jinými subjekty, další subjekty v této výši hradily licenční odměnu po obdržení předžalobní upomínky a konečně vyplývá i ze soudních rozhodnutí v jiných sporech. Z licenčních smluv, dohod o narovnání a úhrad ze strany některých subjektů po obdržení předžalobní upomínky taktéž vyplývá obvyklá výše odměny za divadelní inscenaci ve výši 1,5 % z hrubých tržeb, případně paušální částka 500 Kč nebo 1 000 Kč.
4. Mezi účastníky bylo nesporné (a soud vzal tato tvrzení za skutková zjištění dle § 120 odst. 3 o.s.ř.), že žalobce je dědicem ¼ autorských práv po svém otci L. S., který byl spoluautorem textu k předmětným představením. Žalovaný provozoval předmětná představení a účastníci učinili nespornou taktéž hrubou tržbu za jednotlivá předmětná představení. Žalovanému byla řádně doručena předžalobní výzva a žalovaný uhradil žalobci na dlužnou odměnu dne 21. 12. 2017 částku 4 652,62 Kč a dne 14. 3. 2018 částku 4 891,25 Kč, celkem tedy 9 543,87 Kč.
5. Hlavními spornými otázkami mezi účastníky zůstalo, zda má žalobce nárok na odměnu za užití divadelní koncepce předmětných představení a v jaké výši by měla být placena odměna za užití textu předmětných představení.
6. Z licenčních smluv mezi žalobcem zastoupeným společností Creative Bazaar s.r.o. a různými subjekty ze dne 6. 4. 2018, 16. 4. 2018, 27. 4. 2018, 9. 5. 2018, 23. 5. 2018, 31. 5. 2018, 5. 9. 2018, 8. 1. 2019, 28. 2. 2019, 6. 3. 2019 a 20. 3. 2019 soud zjistil, že žalobce inkasoval za představení tzv. her Jára Cimrmana na licenční odměně celkem 3,25 % z hrubých tržeb za představení, přičemž 1,75 % připadalo na užití textu a 1,5 % připadalo na užití režijní koncepce. Dle smlouvy ze dne 4. 1. 2019 mezi žalobcem zastoupeným společností Creative Bazaar s.r.o. a Společenským centrem Trutnovska pro kulturu a volný čas, p.o. měl žalobce obdržet 1,75 % z hrubých tržeb za užití textu a 1 000 Kč za užití režijní koncepce. Dle smlouvy ze dne 2. 4. 2019 mezi žalobcem zastoupeným společností Creative Bazaar s.r.o. a DKO s.r.o. měl žalobce obdržet 1,75 % z hrubých tržeb za užití textu a 0,75 % z hrubých tržeb za užití režijní koncepce.
7. Z dohod o narovnání uzavřených žalobcem za účelem vypořádání dlužných licenčních odměn je patrné, že M.K. se zavázal uhradit žalobci celkem částku 5 482,43 Kč z celkové hrubé tržby 168 690 Kč (3,25 %), KIS Mariánské Lázně s.r.o. se zavázaly uhradit žalobci 3 291,28 Kč z celkové

hrubé tržby 101 270 Kč (3,25 %), Středisko kulturních služeb města Svitavy p.o. se zavázalo uhradit žalobci 3 008,69 Kč z celkové hrubé tržby 92 575 Kč (3,25 %), KLICPEROVO DIVADLO o.p.s. si ujednalo sníženou odměnu se žalobcem, avšak strany při výpočtu vycházely z předpokladu, že žalobci náleží 3,25 % z hrubých tržeb, obdobně bylo postupováno. V případě KULTURNÍHO CENTRA LETOHRAD, p.o. a Centra kultury města Písek, p.o., v případě Městského kulturního střediska p.o. byla taktéž sjednána odměna v celkové výši 3,25 % z hrubých tržeb a stejná konstrukce byla užita u Městského Tylova divadla v Kutné Hoře, p.o.

8. Z předžalobní upomínky ze dne 29. 7. 2019 spolu s podacím archem má soud za prokázané, že žalobce, zastoupený společností Creative Bazaar, s.r.o., vyzval žalovaného k úhradě dlužné částky 29 299,13 Kč na účet č. 2112591852/2700 do 12. 8. 2019. Z odpovědi na předžalobní upomínku a transakční historie účtu je návazně prokázáno, že žalovaný za představení Cimrman v říši hudby provozované ve dnech 4. a 5. 4. 2017 uhradil dílčí část odměny dne 20. 12. 2017, za představení Lijavec provozované ve dnech 8. a 9. 11. 2017 uhradil dílčí část odměny dne 12. 3. 2018 a za představení Záskok provozované dne 12. a 13. 10 2016 se až po obdržení předžalobní upomínky pokusil uhradit částku 3 962,86 Kč. Tuto zaslal nejdříve na účet žalobce, přestože v předžalobní upomínce bylo jasně uvedeno, že má být zaslána na účet společnosti Creative Bazaar s.r.o. Po jejím vrácení byla opětovně zaslána nyní již na účet společnosti Creative Bazaar s.r.o., avšak v nižší než požadované částce a bez uvedení, zda žalovaný hradí odměnu za užití textu či režijní koncepce. Tato platba byla taktéž vrácena na účet žalovaného.
9. Z předžalobní výzvy založené ve spise zdejšího soudu sp. zn. 23 C 33/2018 soud zjistil, že žalobce upozornil žalovaného na skutečnost, že není zastupován ani kolektivním správcem DILIA ani uměleckou agenturou AURA-PONT.
10. Soud neučinil žádná zjištění z usnesení OS pro Prahu 1, č.j. 37 D 214/2010-98, neboť skutečnosti prokazované tímto důkazem byly mezi účastníky nesporné.
11. Soud neprováděl dokazování návrhem licenční smlouvy mezi žalobcem a Centrem kultury města Písek, p.o., podepsanou smlouvou ze dne 11. 10. 2018, jakož i dohodami o narovnání mezi žalobcem a různými subjekty ze dne 28. 2. 2019, 18. 3. 2019, 1. 8. 2019, 4. 2. 2020, 21. 3. 2020, 27. 4. 2020, 29. 4. 2020, 30. 4. 2020, 11. 5. 2020 (2x), 1. 6. 2020, 22. 6. 2020, dále předžalobními upomínkami a výpisy z účtu pro Karlovarské městské divadlo, o.p.s., Město Nepomuk, Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí p.o., Vrchlického divadlo, p.o., Městské divadlo Kolín, Kulturní centrum Labuť Říčany, p.o., Městské kulturní zařízení Uničov, p.o., dále rozhodnutí KS v Praze, č.j. 38 C 93/2018-78, KS v Českých Budějovicích č.j. 12 C 13/2019-122, 23 C 11/2019-249 a 12 EC 1/2020-67, KS v Ústí nad Labem, č.j. EPR 269190/2019-6, VS v Praze č.j. EPR 269190/2019-13, KS Ústí nad Labem č.j. 73 C 10/2018-180 a KS v Ostravě č.j. 83 EC 1/2020-74. Všechny tyto důkazy měly směřovat k výši obvyklé licenční odměny. Tuto otázku však soud mohl rozhodnout na základě jiných důkazů (uvedených již výše), které v řízení provedeny byly.
12. Soud taktéž neprováděl dokazování přehráním audiovizuálních záznamů dotčených divadelních inscenací, čtením a srovnáním dramatických textů dotčených inscenací, znaleckým posudkem, diplomovou prací R. L. a výtiskem článku (či spíše diskuze) z Divadelních novin, neboť otázka, zda režijní koncepce je autorským dílem a zda režisér vystupuje jako autor nebo výkonný umělec je otázkou právní a nikoliv skutkovou. Posouzení právních otázek je výlučně věcí soudu a dokazování je možné vést výhradně k otázkám skutkovým.
13. V neposlední řadě soud neprovedl dokazování ani dohodou o narovnání, kterou žalobce s jiným subjektem uzavřel v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 23 EC 2/2020, neboť tato nemohla přispět k dalšímu objasnění skutkových otázek.
14. Na podkladu výše popsanych a provedených důkazů, po jejich zhodnocení samostatně a ve vzájemných souvislostech a s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, jakož i ke skutečnostem, které byly mezi účastníky nesporné, soud učinil následující závěr o skutkovém

stavu: Žalobce je dědicem ¼ autorských práv po jeho otci L.S.. Žalovaný provozoval ve dnech 12. a 13. 10. 2016, 4. a 5. 4. 2017 a 8. a 9. 11. 2017 předmětná představení, u nichž byl L. S. spoluautorem textu, přestože neměl se žalobcem uzavřenou licenční smlouvu. Hrubé tržby představení byly 150 000 Kč (resp. 168 147 Kč a 170 226 Kč v případě představení Lijavec). Obvyklá odměna žalobce za udělení licence k užití textu divadelního představení je (po rozpočítání na spoluautorský podíl jeho otce a dědický podíl žalobce) 1,75 % z hrubých tržeb za představení. Někteří provozovatelé platí žalobci taktéž odměnu za užití režijní koncepce, a to buď fixní částkou 1 000 Kč, nebo ve výši 0,75-1,5 % z hrubých tržeb za představení. Žalovaný doposud na požadovanou odměnu řádně uhradil 9 543,87 Kč, neboť platba ve výši 3 962,86 Kč byla opakovaně vrácena zpět.

15. Podle § 2 odst. 1 AZ je dílem mj. dílo dramatické.
16. Podle § 5 odst. 1 AZ je autorem fyzická osoba, která dílo vytvořila.
17. Podle § 8 odst. 1 AZ právo autorské k dílu, které vzniklo společnou tvůrčí činností dvou nebo více autorů do doby dokončení díla jako dílo jediné (dílo spoluautorů), přísluší všem spoluautorům společně a nerozdílně. Podle § 8 odst. 3, 4 AZ z právních úkonů týkajících se díla spoluautorů jsou oprávnění a povinni všichni spoluautoři společně a nerozdílně. O nakládání s dílem spoluautorů rozhodují spoluautoři jednomyslně. Domáhat se ochrany práva autorského k dílu spoluautorů před ohrožením nebo porušením může i jednotlivý spoluautor samostatně. Podle § 8 odst. 5 AZ není-li dohodnuto mezi spoluautory jinak, je podíl jednotlivých spoluautorů na společných výnosech z práva autorského k dílu spoluautorů úměrný velikosti jejich tvůrčích příspěvků, a nelze-li tyto příspěvky rozeznat, jsou podíly na společných výnosech stejné.
18. Podle § 12 odst. 1 AZ autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.
19. Podle § 26 odst. 2 AZ jsou majetková práva předmětem dědictví. Zdědí-li majetková práva k dílu více dědiců, použije se na jejich vzájemné vztahy k dílu ustanovení § 8 odst. 3 a 4 obdobně.
20. Podle § 27 odst. 1, 2 AZ majetková práva trvají, pokud není dále stanoveno jinak, po dobu autorova života a 70 let po jeho smrti. Bylo-li dílo vytvořeno jako dílo spoluautorů, počítá se doba trvání majetkových práv od smrti spoluautora, který ostatní přežil.
21. Podle § 40 odst. 4 ve spojení s odst. 1 AZ má autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo právo mj. právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů. Místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
22. Podle § 67 odst. 1 AZ umělecký výkon je výkon herce, zpěváka, hudebníka, tanečníka, dirigenta, sbormistra, režiséra nebo jiné osoby, která hraje, zpívá, recituje, předvádí nebo jinak provádí umělecké dílo a výtvořiny tradiční lidové kultury. Za umělecký výkon se považuje též výkon artisty, aniž jím provádí umělecké dílo.
23. Podle § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o.z.) kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.
24. Podle § 1970 o.z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednájí-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.

25. Promítnuto na projednávaný spor výše uvedená právní úprava znamená, že žalobce byl jako jeden z dědiců nositelem majetkových autorských práv po svém otci a příslušelo mu mj. rozhodnout o tom, zda a za jakých podmínek může být autorské dílo jeho otce v podobě divadelního textu užito žalovaným. Žalovaný užil divadelní text, jehož spoluautorem byl otec žalobce, v předmětných představeních aniž by k tomu měl od žalobce souhlas a na úkor žalobce se tímto jednáním bezdůvodně obohatil. Žalobce se v souladu s cit. ustanovením § 40 odst. 4 AZ může domáhat vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
26. Z provedeného dokazování jasně vyplynulo, že obvyklý žalobcův podíl na odměně za užití divadelního textu představuje 1,75 % z hrubé tržby za představení. Údaje o hrubé tržbě za jednotlivá představení, jak je uvedl žalobce, učinili účastníci nespornými. V případě 2 představení hry Záškok by obvyklá odměna za každé představení představovala částku 2 625 Kč (150 000 Kč * 1,75 %), dvojnásobek za jedno představení činí 5 250 Kč a za dvě představení náleží žalobci 10 500 Kč. V případě 2 představení hry Cimrman v říši hudby je výpočet shodný, obvyklá odměna za jedno představení z hrubé tržby 150 000 Kč činí 2 625 Kč, dvojnásobek představuje 5 250 Kč a za 2 představení se jedná o 10 500 Kč. U dvou představení hry Lijavec byla hrubá tržba stanovena na 168 147 Kč a 170 226 Kč, dvojnásobek obvyklé odměny pak činí 5 885 Kč a 5 958 Kč. Celkem tak bezdůvodné obohacení na straně žalovaného představuje částku 32 843 Kč. Žalobce doposud řádně uhradil částky 4 652,62 Kč a 4 891,25 Kč, zbývá tedy doplatit 23 299,13 Kč. O příslušenství nároku soud rozhodl s ohledem na § 1970 o.z.
27. Platbu ve výši 3 962,86 Kč, kterou se žalovaný dvakrát pokusil zaslat žalobci dne 6. 9. 2019 a 2. 10. 2019, soud neuznal jako platbu na předmětné nároky. Především v předžalobní upomínce byl žalovaný jasně instruován, na jaký účet má dlužnou částku zaslat, pokud svůj dluh uznává a chce spor vyřešit ještě před podáním žaloby. Platbu provedenou na jiný bankovní účet nelze považovat za řádné splnění dluhu (ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 32 Cdo 1604/2008). Tento závěr dovolací soud potvrdil i v usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 29 NSCR 90/2015, ve kterém doplnil, že „jestliže věřitel bez zbytečného odkladu poté, kdy mohl při řádném chodu věcí zjistit, že dlužník poukázal peněžité plnění na jeho účet (odlišný od účtu, na který měl dlužník dle dohody plnit), tyto peněžité prostředky dlužníkovi nevrátí, lze zásadně uzavřít, že dlužníkovo plnění na jiný účet akceptoval.“ V tomto případě však žalobce poukázanou částku včas vrátil. Při druhém pokusu o provedení platby již žalovaný převedl částku na správně určený účet, avšak uhradil pouze část dlužné a nárokované částky, přičemž žalobci je nutné dát za pravdu, že z provedené platby nelze žádným způsobem určit, na jakou část nároků měla být započtena. Soud proto souhlasí s postupem žalobce, který takto provedenou platbu opět vrátil jako neidentifikovatelnou platbu.
28. Soud i přes námitky žalovaného přiznal bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny. Předně soud uvádí, že jakkoliv má přiznání dvojnásobku dle § 40 odst. 4 AZ sankční charakter, tak se jedná o nezbytné ustanovení, bez kterého by bylo možné jen stěží očekávat řádné a dobrovolné plnění povinností od uživatelů autorských děl. Soud zohlednil skutečnost, že žalovaný platil žalobci za jednotlivá představení nižší než obvyklou odměnu, za představení z dubna 2017 hradil část odměny po více než 8 měsících, za představení z listopadu 2017 po více než 4 měsících a za představení z října 2016 se pokusil část odměny uhradit až po obdržení předžalobní upomínky a téměř 3 roky od představení. Ve všech případech navíc žalovaný vypořádal autorská práva až následně po odehrání představení, přestože žádoucí postup by byl naopak ještě před užitím autorského díla získat k jeho užití řádný souhlas a licenci. Z chování žalovaného tak nelze dovodit, že by měl v úmyslu své závazky vůči žalobci hradit řádně a včas a soud dospěl k závěru, že přiznání dvojnásobku obvyklé odměny není v tomto případě v rozporu s dobrými mravy.

29. Přiznání dvojnásobku obvyklé odměny nelze považovat ani za bezdůvodné zvýhodnění pouze jednoho z autorových dědiců. Soud se v řízení nijak nezabýval otázkou, zda další nositelé autorských práv udělili k provozování předmětných představení souhlas či zda obdrželi za předmětná představení licenční odměnu. Objasnění takové skutečnosti nebylo předmětem řízení a nemohlo by ani přinést žádné podstatné informace pro rozhodnutí ve věci. Zcela obecně však soud konstatuje, že kterýkoliv z dědiců, pokud by byl při sjednávání licenční smlouvy opomenut a jehož nároky by nebyly uhrazeny v plné výši, by měl možnost domáhat se bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny. Rozhodujícím kritériem je v tomto případě zda nositel autorských práv udělil svolení k užití díla, nebo zda bylo dílo použito bez tohoto souhlasu. Pokud žalovaný řádně uzavřel licenční smlouvu se všemi ostatními nositeli autorských práv s výjimkou žalobce (a soud zde zdůrazňuje, že se jedná o hypotetickou podmínku, ke které soud nevedl dokazování a nijak se jí nezabýval), pak pochopitelně bude žalobce jediným nositelem autorských práv, který obdrží bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny. Nejedná se však o zvýhodnění žalobce a již vůbec ne bezdůvodné, ale o logický následek toho, že žalovaný nezískal včas souhlas s užitím díla od žalobce.
30. Soud se dále zabýval otázkou, zda režijní koncepce je autorským dílem. V § 67 odst. 1 AZ je režisér explicitně uveden v demonstrativním výčtu výkonných umělců. Výsledek jeho činnosti tak není autorským dílem, ale pouze výkonem výkonného umělce. Jediná výjimka se týká režiséra audiovizuálního díla, tato však na předmětný spor dopadat nemůže, protože se o audiovizuální dílo nejedná.
31. Ke stejnému závěru dospěla komentářová literatura (TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 67. In: TELEEC, Ivo, TŮMA, Pavel. Autorský zákon (EVK). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2007, s. 637. nebo CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr. § 67. In: CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr. Autorský zákon. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 150.) i dosavadní judikatura (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2001, č.j. 3 Co 22/2001, který byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod číslem 70/2002).
32. Pokud se v případě režijní koncepce divadelní inscenace nejedná o autorské dílo, nejsou zde ani žádná autorská práva, která mohla přejít na žalobce jako dědice L. S. a žalobce nemá právo domáhat se dlužné licenční odměny za údajné užití takovéto koncepce.
33. Soudu je dále z úřední činnosti známo (a vyplynulo to i z podkladů, které předložil sám žalobce), že žalobce vede obdobné spory s dalšími subjekty na území celé ČR. Pokud je zdejšímu soudu známo, doposud žádný soud nevyhověl rozsudkem nárokům uplatněným z titulu údajného autorství režijní koncepce. Pokud některé subjekty dobrovolně platí žalobci finanční částky za údajné svolení s užitím režijní koncepce, pak se jedná o jejich dobrovolné rozhodnutí v rámci soukromoprávních vztahů. Ovšem i ze žalobcem předložených rozhodnutí jiných soudů (např. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2019, č.j. 73 C 10/2018-180) plyne, že v rozsahu částek nárokovaných z titulu licenční odměny za režijní koncepci bývá žalobce v soudních řízeních neúspěšný. Tento právní názor potvrdil i Vrchní soud v Olomouci v rozsudku ze dne 24. 10. 2019, č.j. 4 Co 19/2019-210. Soudu je známo, že proti tomuto rozsudku bylo podáno dovolání, o kterém Nejvyšší soud o něm doposud nerozhodl. Obdobně je soudu známo, že některá zamítavá rozhodnutí již byla podrobena přezkumu Ústavním soudem např. usnesení ze dne 19. 5. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2316/19). Ústavní soud některé stížnosti žalobce odmítl jako zjevně neopodstatněné z důvodů marginální žalované částky, přesto v usnesení ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 2390/18, se zabýval také polemikou žalobce ohledně právního posouzení činnosti divadelního režiséra. Ústavní soud shledal za ústavně konformní argumentaci Krajského soudu v Ústí n. Labem – pobočky v Liberci založenou shodně na aplikaci § 67 AZ ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Co 22/2001.

34. Za této situace nemá zdejší soud důvod ustálený soudní výklad, vycházející z výslovného znění zákona, jakýmkoliv způsobem měnit. Jestliže někteří provozovatelé v rámci soukromoprávních smluvních vztahů dobrovolně hradí odměnu i za režijní koncepci, pak se jedná o jejich svobodné rozhodnutí a soudu nepřísluší se k těmto dohodám jakýmkoliv způsobem vyjadřovat či je hodnotit. Ovšem taková praxe jiných subjektů nemůže vést soud k tomu, aby zavázal soudním rozhodnutím žalovaného hradit nároky, které nejsou v souladu s autorským zákonem.
35. Zdejší soud neshledal ani důvod k položení předběžné otázky SDEU ve vztahu k výkladu čl. 2 písm. a) a čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES. Tato ustanovení zakotvují minimální standard ochrany autorských práv, konkrétně právo autora udělit svolení či zakázat rozmnožování díla a v druhém případě právo autora udělit souhlas či zakázat sdělování díla veřejnosti. Soud nemá o výkladu těchto ustanovení žádné pochybnosti, oba citované články byly transponovány do AZ a soudu je z úřední činnosti známo, že těmto právům je v případě autorů standardně českými soudy poskytována ochrana. V projednávaném případě však nejde o otázku, jaká je míra ochrany práv autora, ale zda je režijní koncepce autorským dílem a zda je režisér jejím autorem. Pokud dle názoru zdejšího soudu režisér autorem není, pak nemůže požívat práv jako jiní autoři. Těto otázky se citovaná směrnice nijak netýká a neexistuje proto důvod pro položení předběžné otázky ohledně jejího výkladu.
36. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná co do částky 23 299,13 Kč s příslušenstvím, představující neuhrazenou část odměny za užití dramatického textu. Naopak v části, kde se žalobce domáhal licenční odměny z titulu údajných autorských práv k režijní koncepci, je nutné žalobu zamítnout.
37. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že převážně neúspěšný žalovaný je povinen nahradit žalobci poměrnou část účelně vynaložených nákladů soudního řízení. Tyto sestávají předně z mimosmluvní odměny advokáta dle § 6 a násl. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „vyhlášky“) za 5 úkonů právní služby v plné výši (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, námitka podjatosti, účast na jednání soudu dne 9. 7. 2020, účast na jednání soudu dne 19. 8. 2020). Soud neuznal jako účelný úkon právní služby doplnění tvrzení a důkazů dne 3. 7. 2020 a 14. 7. 2020, neboť tyto mohly být a měly být součástí již samotné žaloby. Navíc žalobce je soudu zaslal 6 dnů před, resp. 5 dnů po řádně nařízeném a proběhnutém jednání. Žalobci tak nic nebránilo učinit dané úkony i osobně v rámci jednání před soudem. Sazba mimosmluvní odměny za každý z prvních dvou úkonů právní služby činí dle § 14b odst. 1 bodu 2 vyhlášky 300 Kč, za každý z dalších úkonů činí dle § 7 bodu 5 vyhlášky mimosmluvní odměna 2 300 Kč (při určení výše mimosmluvní odměny soud vycházel z tarifní hodnoty sporu 29 299,13 Kč). Dále náleží zástupci žalobce náhrada hotových výdajů za každý z úkonů právní služby, a to v případě prvních dvou úkonů ve výši á 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) vyhlášky a za další tři úkony ve výši á 300 Kč dle § 14b odst. 5 písm. b) vyhlášky. Soud aplikoval § 14b vyhlášky, neboť je mu z úřední činnosti známo, že žalobce podává opakovaně skutkově i právně obdobné návrhy, ve kterých změnil obvykle jen označení žalovaného, datum představení a o jakou divadelní hru se jednalo a výjimečně odhadovanou hrubou tržbu. Sepis jednotlivé žaloby tak představuje spíše administrativní úkon a to obzvláště za situace, kdy žaloba postrádá hlubší právní argumentaci, kterou žalobce doplňoval až v průběhu řízení.
38. Zástupci žalobce náleží taktéž cestovné a náhrada za promeškaný čas v souvislosti se dvěma cestami k jednání soudu. Vzdálenost mezi soudem a sídlem kanceláře žalobce je 68 km, jedna cesta k soudu a zpět tak představuje 136 km. Zástupce žalobce použil k oběma cestám osobní automobil s kombinovanou spotřebou benzínu dle TP 9,3 l/100 km. Spotřeba benzínu pro jednu cestu k soudu a zpět byla 12,65 l. Průměrná cena benzínu v roce 2020 je 32 Kč/l, sazba paušální náhrady 4,20 Kč/km. Cestovné k soudu pro jednu cestu tam a zpět činí 976 Kč (404,80 Kč benzín a 571,20 Kč náhrady). Pokud se týká náhrady za promeškaný čas v souvislosti s cestou k soudu, pak jedna cesta mezi soudem a sídlem zástupce žalobce trvá 59 minut, tj. 2 započaté půlhodiny, pro cestu

k soudu i zpět 4 půlhodiny a sazba náhrady za promeškaný čas činí dle § 14 odst. 3 vyhlášky 100 Kč za jednu půlhodinu. Cestovné a náhradu za promeškaný čas dne 19. 8. 2020 je však nutné pokrýt na polovinu, neboť zástupce žalobce se toho dne zúčastnil jednání ve dvou věcech (23 C 105/2019 a 23 EC 1/2020).

39. Náklady právního zastoupení tak celkem tvoří částku 10 664 Kč. K tomu je nutné připočítat DPH ve výši 21 %, zaplacený soudní poplatek ve výši 1 465 Kč a celkové náklady řízení žalobce činí 14 368,44 Kč.
40. Žalobce byl v řízení úspěšný co do částky 23 299,13 Kč s příslušenstvím, žalovaný byl v řízení úspěšný co do částky 6 000 Kč s příslušenstvím. Poměr úspěchu a neúspěchu žalobce tak odpovídá 79,52 % ku 20,48 %, žalovaný je tak povinen zaplatit žalobci 59,04 % účelně vynaložených nákladů. Soud proto zavázal žalovaného zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 483,13 Kč. Platební místo soud určil dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, Rooseveltova 16, Brno.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnosti uložené mu pravomocným a vykonatelným rozsudkem, je možno domáhat se výkonu rozhodnutí.

Brno 19. srpna 2020

JUDr. Petra Flídrová v. r.
soudkyně